

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 512/2016-6

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 23. júna 2016 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], vo veci namietaného porušenia čl. 1, čl. 2 ods. 2, čl. 7 ods. 5 a čl. 144 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 4 CoPr 1/2014 z 18. septembra 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako oneskorene podanú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 9. septembra 2015 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie čl. 1, čl. 2 ods. 2, čl. 7 ods. 5 a čl. 144 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 4 CoPr 1/2014 z 18. septembra 2014 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“).

Sťažovateľ v sťažnosti uvádza:

„Rozsudkom Okresného súdu Považská Bystrica 10 Cpr 1/2013-146 zo dňa 2. 12. 2013 súd rozhodol, že pracovný pomer mňa odporcu u navrhovateľa skončil dňa 4. 10. 2012 a že ja odporca som povinný navrhovateľovi zaplatiť trovy konania v rozsahu 100 % stým, že súd o ich výške rozhodne po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením. Rozsudok Okresného súdu Považská Bystrica bol doručený 5. 12. 2013.

Ja odporca [REDAKOVANÉ] som proti rozsudku 10 Cpr 1/2013-146 a to proti výroku vo veci samej aj proti výroku o trovách konania podal odvolanie a odvolaním som sa domáhal, aby odvolací súd prvostupňový rozsudok v napadnutých výrokoch zmenil podľa § 220 Osp. tak, že návrh zamietne a navrhovateľa zaviazne k úhrade trov konania.

O mojom odvolaní rozhodoval Krajský súd v Trenčíne, ktorý rozsudkom 4 CoPr 1/2014 zo dňa 18. 9. 2014 rozsudok súdu I. st. potvrdil a zaviazal ma zaplatiť navrhovateľovi trovy právneho zastúpenia vo výške 83,89 €. Následne I. st. súd rozhodol o trovách konania tak, že ma zaviazal zaplatiť I. st. trovy vo výške 99,50 € ako súdny poplatok a vo výške 811,19 € ako trovy právneho zastúpenia a to na účet advokátky [REDAKOVANÉ]. Rozsudok Krajského súdu Trenčín bol doručený 9. 10. 2014.

Uvedené rozhodnutia vo veci samej aj vo veci trov konania som považoval za nesprávne a nezákonné, ide o rozhodnutia, ktorými som ako účastník konania poškodený a svojim podnetom som sa domáhal, že sú dané dôvody pre podanie mimoriadneho dovolania. O mojom podnete rozhodla Krajská prokuratúra Trenčín listom K C 49/15/3300-6 z 8. 6. 2015 tak, že podnet odložila. Podal som opakovaný podnet na Generálnu prokuratúru SR, táto listom VI/3 Pz 148/15/1000-8 z 30. 7. 2015 opakovaný podnet odložila. Konanie o podnete na mimoriadne dovolanie je konaním o mimoriadnom opravnom prostriedku, ktorý mi všeobecný právny predpis umožňuje. Konečné stanovisko ku konaniu o mimoriadnom opravnom prostriedku bolo vydané 30. 7. 2015.“

Sťažovateľ ďalej v sťažnosti rekapituluje svoju skutkovú argumentáciu v súvislosti so skončením jeho pracovného pomeru prezentovanú v konaní pred všeobecnými súdmi.

V súvislosti s lehotou na podanie sťažnosti sťažovateľ uvádza, že „lehota pre podanie ústavnej sťažnosti vychádza z ustanovenia § 53 zák. 38/ 1993 Z. z., v zmysle ktorého som vyčerpal všetky opravné prostriedky dané mi všeobecne záväzným

predpisom /odkaz č. 14 zák. 38/93 Z. z. v platnom znení/ a posúdenie stability pracovného pomeru svojim významom presahuje osobné záujmy mňa sťažovateľa, nakoľko súdy ani Generálna prokuratúra SR sa neriadili určitosťou a istotou právneho vzťahu založeného Zákonníkom práce a negovali, neprihliadali na preukaznosť vôle účastníka zmluvného – pracovnoprávneho vzťahu. Tým bol aj založený precedens sa svojvoľný postup zamestnávateľa pri skončení pracovného pomeru a súdne judikáty pre neistotu pracovného pomeru.“.

Sťažovateľ namieta, že „okresný súd v Považskej Bystrici rozsudkom 10 Cpr 1/2013 a Krajský súd v Trenčíne rozsudkom 4 CoPr 1/2014 porušil základné práva slobody... tým, že došlo k porušeniu čl. 1., čl. 2 ods. 2/, čl. 7 ods. 5, čl. 144 ods. 1 Ústavy SR“.

Na základe týchto skutočností sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„Krajský súd Trenčín rozsudkom 4 CoPr 1/2014, vo veci preskúmania zákonnosti rozsudku Okresného súdu Pov. Bystrica 10 Cpr 1/2013 v tejto právnej veci porušil ústavné právo sťažovateľa [REDAKOVANÉ], aby sa jeho vec preskúmala v súlade s Ústavou SR, so zákonom, a právnymi zásadami EÚ týkajúcimi sa právnej istoty, ochrany pracovného pomeru, povinnosť štátnych orgánov konať na základe Ústavy SR, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákona

čím došlo k porušeniu práva zaručeného v čl. 1., čl. 2 ods. 2/, čl. 7 ods. 5, čl. 144 ods.1 Ústavy SR.

Rozsudok Krajského súdu Trenčín 4 CoPr 1/2014 zo dňa 18. 9. 2014 sa zrušuje a vec vracia Krajskému súdu Trenčín na nové prejednanie a rozhodnutie.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Ústavný súd zistil, že rozsudok krajského súdu nadobudol právoplatnosť 9. októbra 2014. Posledný deň lehoty na podanie sťažnosti pripadol na 9. december 2014 (utorok). Sťažovateľ odovzdal poštovú zásielku adresovanú ústavnému súdu, ktorej obsahom bola sťažnosť, na poštovú prepravu až 8. septembra 2015, teda zjavne po uplynutí lehoty dvoch mesiacov.

Ústavný súd v rámci svojej rozhodovacej činnosti konštantne uvádza, že sťažnosť podľa čl. 127 ústavy nemožno považovať za časovo neobmedzený právny prostriedok ochrany základných práv alebo slobôd (napr. I. ÚS 33/02, II. ÚS 29/02, III. ÚS 55/02, III. ÚS 62/02).

Jednou zo zákonných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Pri právoplatnom rozhodnutí vydanom v trestnom konaní je pre začiatok plynutia lehoty dvoch mesiacov podľa citovaného ustanovenia rozhodujúci moment náležitého oznámenia rozhodnutia sťažovateľovi, ktorým je buď vyhlásenie rozhodnutia v prítomnosti sťažovateľa, alebo doručenie rovnopisu rozhodnutia (napr. III. ÚS 186/02, III. ÚS 90/03).

Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako oneskorene podanej (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty zákon o ústavnom súde neumožňuje zmeškanie tejto kogentnej lehoty odpustiť (napr. IV. ÚS 14/03, I. ÚS 64/03, I. ÚS 188/03).

Z uvedených dôvodov ústavný súd sťažnosť sťažovateľa odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako podanú oneskorene.

Pokiaľ sťažovateľ odvodzuje počítanie dvojmesačnej lehoty na podanie sťažnosti od doručenia prípisu Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky č. k. VI/3Pz 148/15/1000-8 z 30. júla 2015, ktorým bol jeho opakovaný podnet na podanie mimoriadneho dovolania odložený, ústavný súd nad rámec odôvodnenia tohto uznesenia uvádza, že mimoriadne opravné prostriedky, ktoré sťažovateľ nemôže uplatniť osobne, nie je pred podaním podnetu na ústavný súd potrebné vyčerpať, keďže ich nemožno považovať za účinné právne prostriedky nápravy priamo dostupné sťažovateľovi (napr. I. ÚS 37/96, II. ÚS 42/01). Preto opakovaný podnet na podanie mimoriadneho dovolania generálnemu prokurátorovi Slovenskej republiky nemožno považovať za účinný právny prostriedok nápravy.

Ústavný súd preto pri posudzovaní, či bola dodržaná lehota na podanie sťažnosti § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde, neprihliadal na sťažovateľom podaný opakovaný podnet na podanie mimoriadneho dovolania generálnemu prokurátorovi Slovenskej republiky.

Keďže sťažnosť bola odmietnutá, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

Nad rámec odôvodnenia tohto uznesenia ústavný súd uvádza, že s poukazom na dôvody, pre ktoré rozhodol o odmietnutí sťažnosti, sa z dôvodu hospodárnosti konania už nezaoberal otázkou odstránenia procesnej prekážky konania spočívajúcej v nedostatku kvalifikovaného právneho zastúpenia sťažovateľa, pretože dôvody, pre ktoré ústavný súd rozhodol o odmietnutí sťažnosti, by neboli odstrániteľné ani prostredníctvom právneho zástupcu, rovnako tak nepovažoval za potrebné vyjadriť sa k sťažnosti sťažovateľa, ktorý svojou sťažnosťou nenamieta porušenie základných práv, ale porušenie čl. 1, čl. 2 ods. 2, čl. 7 ods. 5 a čl. 144 ods. 1 ústavy, ktorých obsahom sú ústavnoprávne princípy Slovenskej republiky, a nie základné práva, o ktorých má ústavný súd právomoc rozhodovať v konaní podľa čl. 127 ods. 1 ústavy.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. júna 2016